

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **F. O.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2010, č. j. 2 Ad 26/2010 - 5,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce požádal podáním ze dne 12. 4. 2010 o povolení obnovy řízení proti rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 3 Ads 122/2009. Tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele proti usnesení městského soudu ze dne 4. 8. 2009, č. j. 2 Cad 50/2007 – 88, jímž byla odmítnuta stěžovatelova žaloba proti sdělení žalovaného ze dne 2. 7. 2007 o neshledání důvodů pro zahájení přezkumného řízení. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) předmětné podání odmítl usnesením ze dne 6. 5. 2010, č. j. 2 Ad 26/2010 – 5 (dále jen „napadené usnesení“) s poukazem na nepřípustnost obnovy řízení proti rozhodnutí o kasační stížnosti (§ 114 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

Proti napadenému usnesení krajského soudu podal stěžovatel bez zastoupení advokátem včasnou kasační stížnost. Stěžovatel uvedl, že brojí proti napadenému usnesení ze všech důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Konkrétně namítal, že se ve věci samé jedná o rehabilitační řízení dle § 48 s. ř. s., a dále, že žalovaný se dopustil vad řízení spočívajících v tom, že si nevyžádal pro své rozhodnutí žádné správní spisy. Ve věci měl u městského soudu rozhodovat senát, a nikoliv samosoudce, jelikož věc má povahu správní podle § 2 správního řádu. Žádný soud ani státní orgán se věcí samou vůbec nezabýval. Konečně stěžovatel namítl, že rozhodnutí o odmítnutí návrhu k provedení důkazu rehabilitačním řízením, které se stát už 20 let vzpírá provést.

Městský soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 18. 10. 2010, č. j. 2 Ad 26/2010 – 11 k předložení plné moci udělené advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zároveň poučil stěžovatele o tom, že v případě neodstranění této vady bude kasační stížnost Nejvyšším správním soudem odmítnuta.

Na tuto výzvu stěžovatel odpověděl přípisem ze dne 21. 5. 2010, v němž uvedl, že k předmětu řízení ve věci samé byl ustanoven usnesením městského soudu 2 Cad 50/2007 - 11 advokát JUDr. Vít Vohánka. Tento advokát je podle stěžovatele vybaven procesní plnou mocí ke všem úkonům včetně podání ústavní stížnosti. Stěžovatel uvedl, že považuje za ryze nehospodárné opakovat „celou ceremonii“ ustanovení zástupce, ke kterému usnesení soudce

Tichého postrádá povinnost zákonem uloženého poučení. Dále stěžovatel uvedl, že měl právo na zastoupení od začátku řízení před správním orgánem.

Městský soud vzhledem k nedostatku povinného zastoupení stěžovatele nevyžádal vyjádření žalovaného.

Celý spis byl spolu s předkládací zprávou předložen Nejvyššímu správnímu soudu dne 16. 6. 2010 s tím, že stěžovatel do uvedeného data nedoložil do spisu plnou moc udělenou advokátovi a není tak pro řízení o kasační stížnosti zastoupen. Z připojeného spisu městského soudu sp. zn. 2 Cad 50/2007 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl v řízení o žalobě a posléze i v řízení o kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 3 Ads 122/2009 zastoupen advokátem JUDr. Vítem Vohánkou, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4.

Aby se Nejvyšší správní soud mohl zabývat posouzením merita věci, musí být splněny tzv. podmínky řízení. Mezi tyto podmínky řízení patří i povinné zastoupení stěžovatele advokátem dle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel při podání kasační stížnosti soudu nedoložil, že je zastoupen advokátem nebo že má sám požadované právnické vzdělání. Na výzvu městského soudu stěžovatel nejen že nedoložil plnou moc, ale ani v uvedeném přípisu nepožádal o ustanovení zástupce v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. K námitce stěžovatele, že byl zastoupen ustanoveným advokátem JUDr. Vítem Vohánkou pro řízení o kasační stížnosti ve věci vedené pod sp. zn. 3 Ads 122/2009, Nejvyšší správní soud podotýká, že toto tvrzení je pravdivé, nicméně nemá na splnění procesní podmínky povinného zastoupení u předmětné kasační stížnosti žádný vliv. K tomu lze obdobně odkázat na předchozí judikaturu zdejšího soudu, konkrétně usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, podle něhož trvá ustanovení zástupce v řízení o žalobě i pro řízení o kasační stížnosti. Z tohoto právního názoru dále vyplývá, že skončením řízení o kasační stížnosti (tzn. vydáním konečného rozhodnutí ve věci samé) vztah zastoupení končí a rozhodně se nevztahuje již na podání ústavní stížnosti, jak tvrdí stěžovatel, ani na podání dalších opravných prostředků, bez ohledu na jejich přípustnost či projednatelnost. Tak je tomu v situaci, kdy je kasační stížnost pravomocně zamítnuta a řízení ve věci již dále nepokračuje. Vztah zastoupení mezi JUDr. Vítem Vohánkou a stěžovatelem, který vznikl na základě usnesení městského soudu ze dne 17. 9. 2007, č. j. 2 Cad 50/2007 – 11, tedy skončil nejpozději okamžikem nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 3 Ads 122/2009 – 131 (tj. dne 7. 4. 2010), jímž byla kasační stížnost proti usnesení městského soudu ze dne 4. 8. 2009, č. j. 2 Cad 50/2007 – 88, zamítnuta.

Nejvyšší správní soud tak z výše rekapitulovaných skutečností zjištěných ze spisu dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil povinnosti předepsané ustanoveními § 105 odst. 2 s. ř. s.,

příčemž v řízení o kasační stížnosti nelze pokračovat, neboť stěžovatel není zastoupen advokátem. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu krajského soudu nebyl ve stanovené lhůtě ani později odstraněn, přestože byl stěžovatel o následcích nedostatku povinného zastoupení krajským soudem náležitě poučen.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud předmětnou kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona odmítl. Nejvyšší správní soud dodává, že za této procesní situace již nezkoumal další náležitosti kasační stížnosti a ani se jí věcně nezabýval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu